

Sygn. akt V CSK 26/18

POSTANOWIENIE

Dnia 19 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa R.C.

przeciwko Z.G.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 czerwca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego we W.

z dnia 22 lutego 2017 r., sygn. akt I ACa [...] /07,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) przyznaje adw. M.M.-C. ze Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego we W.) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda R.C. od wyroku Sądu Apelacyjnego we W. z dnia 22 lutego 2017 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżącego, w niniejszej sprawie występują dwa istotne zagadnienia prawne. Pierwsze wymaga oceny, czy sąd jest uprawniony do procedowania w przedmiocie pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w sytuacji, w której wyrok, któremu nadano klauzulę wykonalności jest niewykonalny z uwagi na wadliwe oznaczenie sposobu płatności należności i sposobu wydania nieruchomości. Drugie zakłada konieczność rozstrzygnięcia, czy w sprawie o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w stosunku do orzeczenia, w którym występuje dwóch pozwanych występuje współuczestnictwo konieczne, a jeśli tak, to jakie są skutki zarządzenia zwrotu pozwu jednemu ze współuczestników koniecznych, który występował wspólnie z powództwem i niewezwania go do udziału w postępowaniu, w którym klauzula wykonalności dotyczy go bezpośrednio, a w konsekwencji pozbawienia go tym samym możliwości obrony swoich praw, ewentualnie niewezwania powoda do oznaczenia wszystkich osób, które powinny występować w roli powodów.

Skarżący przedstawił uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ale zaprezentowana w nim argumentacja nie przemawia za możliwością wystąpienia odmiennych ocen powyższych problemów prawnych w okolicznościach niniejszej sprawy. W szczególności skarżący nie przedstawił zasadnego wyводу jurydycznego, który poddawałby w wątpliwość rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego w zakresie solidarności biernej i współuczestnictwa koniecznego. W kwestiach tych Sąd Najwyższy wypowiadał się wielokrotnie i nie zachodzi potrzeba powtarzania tych wywodów (zob. np. wyroki SN z dnia 11 marca 2016 r., sygn. akt I CSK 168/15, www.sn.pl, z dnia 24 stycznia 2017 r., sygn. akt V CSK 215/16, OSNC 2017, nr 9, poz. 104, postanowienie SN z dnia 18 września 2013 r., sygn. akt V CNP 84/12, wyrok SN z dnia 11 marca 2005 r., sygn. akt II CK 487/04, www.sn.pl, wyrok SN z dnia 6 grudnia 2000 r., sygn. akt III CKN 1352/00, nie publ.).

Treść zagadnień prawnych abstrahuje też od tego, że powód nie wykazał, aby przysługiwała mu jakakolwiek wierzytelność w stosunku do pozwanego, nadająca się do potrącenia, a ponadto, iż za bezzasadne zostało uznane żądanie odszkodowania przez powoda i T.R. od pozwanego, co miało decydujący wpływ na

wynik sprawy, więc wyjaśnianie przedstawionych problemów nie miałoby wpływu na rozstrzygnięcie.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżący na poparcie tej przesłanki podniósł jedynie, że przedstawione zagadnienia uzasadniają twierdzenie o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Brak jest zatem jakichkolwiek zasadnych argumentów, które miałyby wspierać tezę o rażącym naruszeniu prawa skutkującym oczywistym uzasadnieniem skargi w ustalonym stanie faktycznym przez Sąd II Instancji. Należy również zauważyć, iż co do zasady nie jest możliwe jednoczesne skuteczne wykazywanie, że w sprawie istnieje zagadnienie prawne dotyczące wykładni określonych przepisów prawa, czy zachodzą wątpliwości interpretacyjne i że skarga oparta na naruszeniu tych przepisów jest oczywiście uzasadniona.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

aj

ał